

del nostre arxiu

...Però queden els pobles

Es congènit, en l'humanitat, el presagiar la perpetuïtat d'un règim davant una època d'estancament del progrés. D'aquests presagis en treuen partit els retrògades, reaccionaris i defensors del present, per tal de negar tota possibilitat d'enderrocar el món capitalista que ens endogala.

No és cap novetat creure inapelable i, com a conseqüència, infinit un sistema de vida social, sobre tot per aquells que representen la part dominadora del règim imperant.

Així ho cregueren les dinasties faraòniques, que per tal de perpetuar sa casta aixecaren les gegantines piràmides, no restant cap més record d'aquells monarques que aquelles immenses moles de granit.

També Alexandre, foll amb la conquesta del món, exclamà: «Oh, Déus, a vosaltres el cel, a mí la terra!». Als trenta tres anys una bacanal el matà; sis anys més tard havia desaparegut l'últim rastre de la seva família, assassinada.

Així, més tard el cessarisme, somniant amb el domini del món, no aconseguí més que atreure's l'odi dels països atropellats, que, un cop reaccionats, l'atacaren, fent-lo passar a l'història.

D'igual sort, la noblesa migeval, alegant el dret diví, pretengué ésser eterna com els seus mateixos déus, quan els sorprengué la revolució francesa, fent-los veure que tenien de morir en la guillotina, el mateix que vils plebeus.

Tots els grans dignataris van desaparèixer.

Totes les altes castes i jerarquies van soterrar-se en l'oblit.

Totes les monarquies i imperis van enfonsant-se amb estrèpit.

Tot va passant, a l'igual que una processó: la magnificència de la pompa, l'arrogant aristocràcia, el feudalisme superb... Tot va esfumant-se del si de les societats com se mereix, per anacrònic, arcaic, injust, cruel i inhumà; però, per

sobre de tot, suren els pobles amb ànsies de justícia i llibertat.

Sols són els pobles els únics que tenen dret a ésser eterns. Perquè ells són com l'essència, la substància de la societat. Ells, sols ells, són els creadors de tot l'útil, bell i gran que en el món existeix avui. Si el poble desaparegués, representaria l'absència de tota riquesa social.

Són els pobles els que aixecaren les famoses piràmides de l'antiguitat.

Són els pobles els que aixecaren els agüeductes migevals.

Foren els pobles els que extingueren la tupida xarxa de ferrocarrils i establiren la navegació al vapor.

Foren els pobles els creadors de la puixant indústria moderna.

Res de tot això ho creà la casta.

Res de tot això ho produí la noblesa.

Res de tot això fou parit amb dolor per les jerarquies i dignitats.

Tot el que existeix de grandios, útil i meravellós, no està avui en mans dels treballadors productors. Tot el realment gran, útil i meravellós, està en possessió d'una sola classe: del capitalisme burgès, hereder ilegitim de les castes dignatàries de l'història.

Aquesta nova casta, com totes les que la precediren del seu gènere, preten ésser eterna. ¿Serà justa la pretensió?

El capitalisme burgès, usurpador d'avant passats usurpadors, és l'hereu de tots els crims dels seus ascendents. Del cessarisme hereda la crueltat; del règim feudal, la seva fam d'acaparar la riquesa social; de l'autocràcia despòtica, la seva supèrbia per a humiliar els vençuts, i la civilització d'avui l'affligeix amb vicis i plagues que foren totalment ignorades dels seus avantpassats.

Una casta folla d'autoritat, frapada per l'afany del lladrocini, malmesa fisiològicament per tots els càncers socials, no pot ésser eterna, ni tan sols duradera. El mateix que els despòtics tirans, acaaparadors de tota llei i degradats socialment, el seu reialme no és d'aquest món.

Atila, el flagell dels pobles, acaba son poder a Trajano.

Una vil i plebea forca posa punt final als dies de la realesa en la persona de Carles I, amb tota la seva sang blava.

Napoleó, pretendent d'una República Universal, acaba sa vida en una illa deserta.

Es el poble qui acaba amb totes les opressions, amb totes les tiranies (encara que sien d'opereta); és el poble qui en nostres temps acabà amb el poder dels Hohenzollern, Habsburg, Leguía, Irigoyen, etc., etc., com així mateix acabarà amb la del modern Atila italià; és ell qui soterrarà el capitalisme actual, responsable de tots els crims presents i hereu dels del passat règim gastat, que igual que els altres, son reialme no és d'aquest món.

Dinasties, cessarisme, castes, jerarquies, imperis, dictadures, democràcies, burgesies, etc., tot, tot desapareix per anacrònic, arcaic i gastat, però queden els pobles, que són l'essència, la substància de la societat i que sempre, en el moment degut, tenen la paraula i l'acció per enderrocar tot el passat, tot el perdut, tot l'inservible...

JOSEP ARTURO

Transcripció d'AMIC

La meua enhorabona

Un periodista barceloní, Eduard Sanjuan, ha acabat la carrera de Dret; un altre periodista està per a acabar-la: Angel Samblancat. Heu-vos ací dos noms que han acompanyat totes les campanyes de justícia; heu-vos ací dos advocats oficials nous de trinca després de molts anys d'esser-ho ja de temperament, defensant tots els injustament perseguïts, tots els lluitadors caiguts, tots els idealistes derrotats.

Dos periodistes virils, dos periodistes de lluita, l'un ha acabat la carrera i l'altre l'acabarà, n'estem segurs, és una voluntat de ferro; els dos han alternat el treball diari, els empresonaments i les deportacions, amb l'estudi; l'un ja ha vençut, l'altre vencerà.

L'enhorabona, amic Sanjuan; endavant, company Samblancat! Que el vostre verb sigui el fuet que frapi als causants de tanta injustícia, com ho fa la vostra ploma; que el vostre bufet sigui el complement de la vostra obra; que l'advocat no eclipsi el periodista romàntic i generós, defensor de tota causa noble i justa.

V. MAS

GRANJA MARINETTE

Parets-Llissà

Despatx a Granollers

Carrer Clavé, 17

Se serveix
a domicili

Venda de llet en ampolles precintades a 70 cènts. litre

Llet d'una sola vaca, sempre la mateixa, per a aliment de nens i de persones delicades de salut

Llet pasteuritzada

Ous del dia

Se serveix
a domicili